

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ J.**, so sídlom podnikania v H., Česká republika, **2/ A.**, bývajúcej v B., oboch zastúpených JUDr. J., advokátom so sídlom v B., proti žalovaným **1/ J.**, správcovi konkurznej podstaty úpadcu Ž., spol. s r.o., so sídlom v B., IČO: X., **2/ L.**, bývajúcemu v Š., **3/ E.**, bývajúcemu v Š., **o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy a o vypratanie nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 12 C 170/2001, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 19. februára 2009 sp. zn. 6 Co 51/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaným nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Žalobcovia sa v konaní domáhali určenia neplatnosti kúpnej zmluvy z 23. septembra 1998, ktorú uzavreli Ž., s.r.o. (predávajúci) a L. a E. (obaja kupujúci) ohľadom prevodu nehnuteľností v katastrálnom území B., ktoré sú zapísané v katastri nehnuteľností na liste vlastníctva č. X. ako dielne, garáže na parcele č. X. (ďalej len „nehnuteľnosti“). Uvedená zmluva je podľa ich názoru neplatná preto, lebo predávajúci nebol vlastníkom nehnuteľností. Naliehavý právny záujem (§ 80 písm. c/ O.s.p.) vyvodzovali z toho, že vyhovením žalobe sa umožní zápis ich vlastníctva v katastri nehnuteľností. Zároveň sa voči žalovaným 2/ a 3/ domáhali vypratania predmetných nehnuteľností.

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 15. decembra 2006 č.k. 12 C 170/2001-134 žalobu zamietol. Vychádzal z toho, že nehnuteľnosti nadobudol žalobca 1/ od Federálneho fondu národného majetku ČSFR ako fyzická osoba zmluvou z 30. apríla 1992. Následne ich spoločenskou zmluvou z 23. júla 1992 vniesol ako nepeňažný vklad do majetku obchodnej

spoločnosti Ž., s.r.o. Rozhodnutím Mestského súdu v Bratislave z 1. februára 1996 sp. zn. 38 K 111/95 bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu Ž., s.r.o. a za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený JUDr. J.. Správca konkurznej podstaty predal kúpnu zmluvou z 23. septembra 1998 nehnuteľnosti žalovaným 2/ a 3/ v podieloch po 1/2. Zamietnutie žaloby v časti o určenie neplatnosti právneho úkonu odôvodnil súd prvého stupňa tým, že žalobcovia nemajú naliehavý právny záujem na určení neplatnosti kúpnej zmluvy z 23. septembra 1998 (prípadným určením jej neplatnosti by sa nedosiahol zápis vlastníckeho práva sledovaný žalobcami). Žalobu v časti, ktorou sa žalobcovia domáhali vypratania nehnuteľností, zamietol s odôvodnením, že žalobcovia 1/ a 2/ nepreukázali oprávnenie domáhať sa vypratania sporných nehnuteľností – Ž., s.r.o. nadobudla ich vlastníctvo spoločenskou zmluvou, účinnou registráciou štátnym notárstvom 28. decembra 1992 rozhodnutím sp. zn. R. a žalovaný 1/ ako správca konkurznej podstaty úpadcu Ž., s.r.o. predal nehnuteľnosti v súlade so zákonom žalovaným 2/ a 3/. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil súd prvého stupňa poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalobcov Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 19. februára 2009 sp. zn. 6 Co 51/2008 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalovaným nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že žalobcovia nemôžu mať naliehavý právny záujem na nimi požadovanom určení neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej 23. septembra 1998 medzi žalovaným 1/ a žalovanými 2/ a 3/, lebo ak by sa aj prípadne vyhovel ich žalobe, obnovil by sa iba právny stav pred zápisom podľa tejto zmluvy; tým by však žalobcovia nedosiahli zápis vlastníctva v ich prospech. Táto zmluva je platná, preto sa žalobcovia neopodstatnene domáhajú vypratania nehnuteľností žalovanými 2/ a 3/. Pokiaľ žalobcovia namietali, že vnesením nehnuteľností do majetku Ž., s.r.o. nenadobudla táto spoločnosť vlastníctvo, odvolací súd poukázal na konštatovanie v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Obo 62/2003, že žalobca 1/ majetok získaný zmluvou o predaji časti podniku z 30. apríla 1992 platne a účinne vniesol ako nepeňažný vklad do spoločnosti Ž., s.r.o. Otázku, či nehnuteľnosti patrili do konkurznej podstaty, odvolací súd neriešil. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia dovolanie, v ktorom uplatnili všetky dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. Navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil tak napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj ním potvrdený

rozsudok a vec aby vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Súdom vytkli, že rozhodovali na základe neúplne zisteného skutkového stavu, nevykonali všetky navrhované dôkazy, vykonané dôkazy nevyhodnotili správne a v prípade niektorých dôkazov nevysvetlili, ako ich vyhodnotili alebo z akého dôvodu ich nevykonali. Pokiaľ sa odvolací súd pred rozhodnutím nezaoberal otázkou, na základe čoho nadobudla vlastníctvo nehnuteľností spoločnosť Ž., s.r.o., nemohol rozhodnúť správne. Žalobcovia sa nestotožnili s jeho záverom o právnych účinkoch registrácie spoločenskej zmluvy štátnym notárstvom a s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. MSŽdov 4/1999 popierali aj správnosť záveru odvolacieho súdu o danosti dôvodov pre zamietnutie ich žaloby. Podľa ich názoru mali na podaní žaloby naliehavý právny záujem (§ 80 písm. c/ O.s.p.) a súdy nepochopili, čo je predmetom sporu – podľa odvolacieho súdu bola predmetom sporu neplatnosť kúpnej zmluvy, predmetom sporu bolo ale vydanie vecí. V ďalšej časti dovolania žalobcovia podrobili kritike niektoré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napríklad sp. zn. 2 Obo 170/1996, 6 Obo 62/2003). Žiadali, aby dovolací súd „vyriešil predbežnú otázku, kto nadobudol vlastníctvo predmetných nehnuteľností zákonným spôsobom“, ďalej „či existuje akákoľvek listina, v ktorej je nehnuteľnosť označená, ktorou by sa mohlo zmeniť vlastníctvo a na základe ktorej by Ž., s.r.o. právne účinným a zákonným spôsobom mohol vlastníctvo k nehnuteľnostiam nadobudnúť“. Rovnako žiadali, aby dovolací súd „vyriešil predbežnú otázku, či po vyhlásení konkurzu na spoločnosť môže úpadca predávať majetok, či úpadca môže predávať majetok skôr, ako súdy rozhodli o vylučovacej žalobe v zmysle § 19 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, a kedy a konkrétne akou právoplatnou listinou malo byť a bolo vlastníctvo Ž., s.r.o. prepísané“. Pre prípad, že dovolací súd tieto otázky riešiť nemôže, žiadali zrušiť rozsudky súdov oboch nižších stupňov a súdu prvého stupňa uložiť povinnosť zistiť, kedy a na základe čoho sa Ž., s.r.o. stal vlastníkom nehnuteľností. Súdy podľa názoru dovolateľov nerozhodli vecne správne aj preto, lebo dôsledne neskúmali, či „bezpodielový spoluvlastník súhlasil s prevodom vlastníctva“, či zmluva o predaji časti podniku bola uzavretá v súlade s § 476 Obchodného zákonníka a či bol spísaný riadny delimitačný protokol. Poukázali na to, že žalovaný 1/ predával nehnuteľnosť v čase, keď „mu v tom bránila žaloba o vylúčenie veci z konkurznej podstaty“; súdom pri tom vytkli, že „neuznali právoplatný a vykonateľný rozsudok Okresného súdu Hodonín sp. zn. 7 C 669/1996, ktorým bolo určené, že vnesenie nepeňažného vkladu do spoločnosti je neplatné“. Aj tým podľa názoru žalobcov zaťažili konanie procesnou vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Za najzávažnejšie pochybenie v tejto veci ale žalobcovia označili to, že súdy rozhodovali „o úplne inom návrhu ako rozhodovať mali“. Zdôraznili, že

v konaní sa domáhali určenia neplatnosti kúpnej zmluvy z 23. septembra 1998 uzavretej medzi predávajúcim Ž., s.r.o. a kupujúcimi L. a E. ohľadom prevodu stavieb na parcele č. X. v katastrálnom území B., súdy však rozhodovali o kúpnej zmluve z 30. júna 1998 uzavretej medzi predávajúcim Ž., s.r.o. a kupujúcim Ž., s.r.o. ohľadom stavieb na parcelách č. X. a X. v katastrálnom území B..

Žalovaní sa k dovolaniu písomne nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nie je prípustný proti každému rozhodnutiu. Zmyslom dovolania je preskúmanie napadnutého rozhodnutia – v prípadoch stanovených zákonom – z hľadiska v zákone určených dovolacích dôvodov a dosiahnutie nápravy tam, kde rozhodnutie napadnuté dovolaním nemôže obstať z hľadiska zákonnosti procesného postupu súdu alebo právneho posúdenia veci. Takéto preskúmanie je ale možné, len ak to ustanovuje zákon.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

V danom prípade dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ale takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ

nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Vzhľadom na to dovolanie žalobcov nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalobcov by mohlo byť procesne prípustné, len ak by konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa (aj so zreteľom na obsah dovolania) zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (aj rozsudku) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky väd taxatívne v ňom vymenovaných; iné procesné vady konania alebo vecné nesprávnosti rozhodovania, i keby k nim v konaní došlo, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Treba zdôrazniť, že z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

I. Žalobcovia 1/ a 2/ v dovolaní na prvom mieste uplatnili dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ neboli žalobcami namietané a dovolacím súdom zistené. Prípustnosť ich dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Dovolatelia namietajú, že v konaní im bola odňatá možnosť pred súdom konať. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., je taký vadný procesný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho

práv. Z obsahu dovolania možno vyvodit', že k odňatiu možnosti konať pred súdom malo dôjsť nevykonaním nimi navrhovaného dokazovania, ďalej neuvedením podrobných dôvodov nevykonania navrhovaných dôkazov, nesprávnym vyhodnotením vykonaných dôkazov, sčasti nevysvetlením dôvodov rozhodnutia a tiež vecne nesprávnym rozhodnutím.

K námietke, že súdy nevykonali všetky žalobcami navrhované dôkazy treba uviesť, že Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd v čl. 6 ods. 1 zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje ale žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené. Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. (viď R 37/1993). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nemožno preto vyvodit', že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 237 písm. f/ O.s.p. prípustné (viď R 125/1999). Nevykonaním žalobcami navrhovaného dokazovania preto nemohlo dôjsť k odňatiu ich možnosti konať pred súdom.

Pokiaľ ide o námietku nesprávneho vyhodnotenia vykonaných dôkazov, dovolací súd uvádza, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). Skutočnosť, že dovolatelia nesúhlasia s tým, ako súdy vyhodnotili vykonané dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (porovnaj R 42/1993).

Viacere z námietok, založených na tom, že súdy nedostatočne vysvetlili svoje právne úvahy a riešenia právnych otázok (zákonu zodpovedajúce vyriešenie ktorých bolo podľa názoru žalobcov podmienkou vecne správneho rozhodnutia), sú námietkami vytýkajúcimi nedostatočné odôvodnenie, teda nepreskúmateľnosť. K tomu treba uviesť, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva síce povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak len potiaľ, pokiaľ majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, I. ÚS 352/06, II. ÚS 220/08, III. ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Vychádzajúc z odôvodnenia rozhodnutí súdov nižších stupňov vydaných v danej veci dospel dovolací súd k záveru, že právo žalobcov na riadne odôvodnenie porušené nebolo. Odôvodnenie odvolacieho rozsudku obsahuje nielen stručné zhrnutie odvolacích námietok žalobcov a spôsob, ako sa s nimi odvolací vysporiadal, ale aj primerané právne posúdenie (a to aj v otázke preukázania naliehavého právneho záujmu žalobcov na podaní žaloby podľa § 80 písm. c/ O.s.p.). Nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu je judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď R 111/1998) považovaná za dôsledok a vonkajší prejav tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (teda nie vady konania v zmysle § 237 O.s.p.), ktorá je síce relevantným dovolacím dôvodom (ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), sama o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá – nie je procesnou vadou so znakmi uvedenými v § 237 O.s.p.

Pokiaľ dovolatelia zastávajú názor o odňatí možnosti pred súdmi konať tiež nesprávnym právnym posúdením veci, dovolací súd poznamenáva, že § 237 písm. f/ O.s.p. odňatie možnosti účastníka konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu, a nie s právnym hodnotením veci v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením veci súd vo všeobecnosti účastníkovi neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď R 43/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorý možno úspešne uplatniť v procesne prípustnom odvolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale samo o sebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. zn. 4 Cdo 165/2003).

Záverom k tejto časti odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu treba uviesť, že ak súdy v danej veci, ako tvrdia dovolatelia, nezistili v potrebnom rozsahu rozhodujúci skutkový stav, má tento nedostatok za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nie však procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p.

II. Ako ďalší dovolací dôvod uplatnil žalobcovia 1/ a 2/ to, že v konaní došlo k procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tento dovolací dôvod možno ale úspešne uplatniť len v procesne prípustnom dovolaní (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Sama skutočnosť, že v konaní prípadne došlo k procesnej vade tejto povahy, nezakladá prípustnosť dovolania.

III. Žalobcovia napokon uplatnili aj dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. namietajúc, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Aj tento dovolací dôvod ale môže byť úspešne uplatnený iba v prípade, že je dovolanie procesne prípustné; sama skutočnosť, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení nezakladá prípustnosť dovolania.

Zo všetkých uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že v danom prípade je dovolanie žalobcov v zmysle § 238 O.s.p. procesne neprípustné a že prípustnosť ich dovolania nemožno vyvodit' ani z § 237 O.s.p.

Keďže dovolanie žalobcov je procesne neprípustné, nemohol dovolací súd pristúpiť k preskúmaniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom v otázkach nastolených dovolateľmi (napríklad na základe čoho nadobudla vlastníctvo nehnuteľností spoločnosť Ž., s.r.o., aké boli právne účinky registrácie spoločenskej zmluvy štátnym notárstvom, či zo skutkových okolností tvrdených žalobcami bolo možné vyvodit' ich naliehavý právny záujem na požadovanom určení, či „bezpodielový spoluvlastník súhlasil s prevodom vlastníctva“, či zmluva o predaji časti podniku bola uzavretá v súlade s § 476 Obchodného zákonníka, či bol pri tom spísaný riadny delimitačný protokol, či uzavretiu zmluvy z 23. septembra 1998 nebránilo podanie žaloby o vylúčenie veci z konkurznej podstaty a či súdy opodstatnene „neuznali právoplatný a vykonateľný rozsudok Okresného súdu Hodonín sp. zn.

7 C 669/1996, ktorým bolo určené, že vnesenie nepeňažného vkladu do spoločnosti je neplatné“. Treba poznamenať, že riešenie všetkých „predbežných otázok“ nastolených žalobcami v dovolaní by sa tiež priechilo účelu a prieskumnej povahe dovolacieho konania.

K námietke, že súdy rozhodovali „o úplne inom návrhu ako rozhodovať mali“, dovolací súd poukazuje na to, že na základe žaloby žalobcov 1/ a 2/ súdy oboch nižších stupňov skúmali platnosť kúpnej zmluvy z 23. septembra 1998 (nie kúpnej zmluvy z 30. júna 1998). Svedčí o tom priebeh celého konania, okruh jeho účastníkov a obsah rozhodnutí, zrušenia ktorých sa dovolatelia domáhajú. Pre úplnosť dovolací súd dodáva, že pokiaľ by aj súdy (teoreticky) rozhodli o niečom inom, než bolo navrhované, nezaložili by tým procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p.

Žalobcovia navrhli zrušiť rozsudok odvolacieho súdu ako celok. Pokiaľ dovolaním napadli výrok tohto rozsudku o trovách konania, smeruje ich dovolanie proti rozhodnutiu, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má ale charakter uznesenia (§ 167 ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na túto povahu rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania treba prípustnosť dovolania proti nemu smerujúceho posudzovať podľa ustanovení, ktoré vymedzujú, kedy je prípustné dovolanie proti uzneseniu (§ 239 O.s.p.). Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné v prípadoch uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. ale vylučuje prípustnosť dovolania proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách. Keďže ani vo vzťahu k tomuto výroku nebola preukázaná procesná vada konania zakladajúca zmätočnosť, nemožno prípustnosť dovolania žalobcov proti tomuto výroku vyvodit' ani z § 237 O.s.p.

Z dôvodov vyššie uvedených Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie žalobcov podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

V dovolacom konaní procesne úspešným žalovaným 1/ až 3/ vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcom, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalovaným náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 6. augusta 2009

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková